

huje především sdělení, že upravené účty budou zaslány do Vídně likvidujícímu ministerstvu k zaplacení. Z toho jest patrné, že šlo jen o sdělení učiněné za předpokladu, že čsl. stát bude povinen hraditi náklady spojené s převzatým dílem. Že ministerstvo Národní Obrany pomýšlelo na jinou možnost a přes to chtělo zavázati čsl. stát k plnění, nelze vůbec předpokládati, neboť není pro to příčiny. Rozhodnutí ministerstva Národní Obrany ze dne 18. září 1920, sdělené žalující straně dopisem vojenského zemského oddělení ze dne 5. října 1920 jest jediné vyřízením kolaudačního protokolu a uznáním výše pohledávky žalobcovy za provedené dílo, nezávazným prohlášením, že čsl. stát zaplatí tuto pohledávku. Nezáleží ani na tom, že byla vyslovena podmíněná možnost výplaty požadované splátky 200.000 K (ne Kč), neboť ani z toho nelze dovoditi přímý bezvýhradný úmysl převzítí závazek sjednaný dřívějším státem bez ohledu na budoucí úpravu poměrů, k níž došlo posléze zákonem čís. 156/26. Jde zase jen o pouhé sdělení a o prozatímní úpravu nevyřízené věci. Nebyly proto prokázány základní náležitosti sporného nároku, t. j. akt ve smyslu § 4. zákona čís. 156/26. Odvolací soud užil v napadeném rozsudku obrátů obsažených v plenárním usnesení čís. 4787 sb. n. s., v tomto však bylo uvažováno jen o možnosti uplatnění nároků těch sporem, nikoli o jich oprávnění. Toto lze posouditi jen podle zákona čís. 156/26.

Čís. 7985.

Nezdatnost zřízencovu (§ 1315 obč. zák.) dlužno spatřovati v tom, že vzav s sebou psa do holírny, sňal mu tam náhubek a nedržel ho na šňůře.

Chovatelem zvířete (§ 1320 obč. zák.) jest, kdo je má u sebe po nějakou dobu, vykonává k němu práva, jež plynou z jeho skutečného chování a rozhoduje při tom i o způsobu, jak má býti zvíře opatřeno z důvodu veřejné bezpečnosti. Chovatel zvířete nemusí býti jeho vlastníkem.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1553/27.)

Žalobce byl pokousán psem žalovaného, jež přivedla kuchařka žalovaného do žalobcovy holírny. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok na odškodnění třemi čtvrtinami po právu, odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobcovo, dovolání žalovaného nevyhověl. V tomto směru uvedl v

důvodech:

Žalovaný napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů podle § 503 čís. 2, 3, 4 c. ř. s., jež provádí společně, a snaží se v do-

volání doličiti: 1) že Anna D-ová, jíž byl pes svěřen k opatrování, není osobou nezdatnou, a 2) že žalovaného nelze považovati za chovatele psa po rozumu § 1320 obč. zák.

Na nezdatnost Anny D-ové k opatrování psa usoudily oba nižší soudy plným právem ze zjištěných skutečností, že vodila psa vlčáka do místnosti holičské, ač to bylo úředně zakázáno, že dopustila, aby tam byl psu sňat košík přes to, že byla nařízena zostřená kontumace, a že nedržela v holírně psa na šňůře. Tvrdí-li se v dovolání, že šlo o ojedinělé nedopatření Anny D-ové, z něhož nelze ještě souditi na její nezdatnost, přehlíží dovolatel, že Anna D-ová sama jako svědkyně uvedla, že psovi byl náhubek snímán pokaždé, když s ním byla u O., a že se tam zdržoval bez šňůry, takže nešlo jen o případ ojedinělý. Toto zjištěné jednání Anny D-ové jest takového rázu, že z něho vyplývá její zřejmá nezdatnost k opatrování psa. Skutečnosti, na něž se poukazuje v dovolání, že D-ová psa znala, že s ním denně zacházela, že byla spolehlivá a že se jí ještě nic nepříhodilo, takže prý nebylo příčiny k pochybnosti, že by na psa náležitě nedohlížela a že by nedbala daných pokynů, jsou nerozhodné, ano bylo zjištěno, že se při opatrování psa dopustila takové hrubé bezstarostnosti, ze které nepochybně plyne, že byla osobou nezdatnou k opatrování psa a k dohledu nad ním (§ 1315 obč. zák.).

Pokud se dovolání snaží dovoditi, že chovatelem psa není žalovaný, nýbrž jeho manželka, stačí odkázati na bezvadná zjištění nižších soudů, že žalovaný jako přednost domácnosti psa u sebe měl a trpěl, by pes byl z jeho prostředků opatřen, živen a chován, že se také staral o jeho opatrování, zejména vodil ho na procházku a že spolu se svou manželkou určoval všeobecný pořádek v příčině psa. Nezáleží na tom, zda se žalovaný staral o psa neustále či jen občas, více či méně, a jest proto bezvýznamnou výtku protispisovosti opřené o to, že prý nebyly vzaty v úvahu svědecké výpovědi, že se žalovaný stará o psa jen málo, protože přichází domů jen v poledne a večer, a že při dozoru na psa a jeho opatrování nezaujímá mezi příslušníky domácnosti význačného postavení. K vývodům dovolání po stránce právní sluší uvést, že chovatelem zvířete podle § 1320 obč. zák. — totiž osobou za zvíře po zákonu zodpovědnou — jest rozuměti toho, kdo po nějaký čas zvíře u sebe má, vykonává k němu práva, jež plynou z jeho skutečného chování, a rozhoduje při tom i o způsobu, jak má býti zvíře opatřeno z důvodu veřejné bezpečnosti. Vlastníkem zvířete chovatel býti nemusí, neboť zákon v § 1320 obč. zák. klade váhu jedině na skutečné chování zvířete a ne na vlastnické právo k němu. Rozhodnutí o tom, zdali určitá osoba jest chovatelem zvířete po rozumu zákona, jest v jednotlivých případech ponecháno výkonu soudnictví. V souzeném případě byl nižšími soudy ze zjištěných skutečností právem vyvozen závěr, že žalovaného jest považovati za chovatele psa podle § 1320 obč. zák., a právnímu posouzení věci odvolacím soudem nelze ani po této stránce nic vytýkati.